wast jõudu oma hãda täieste ülesrääkida. Teiste pilkamist oli ta tasase ja waikse meelega kuulnud. Kui kaus tühi oli ja lusikas põhja peal, tõstis ta oma pea natuke üles ja ütles: „Naerge aga kui palju tahate, kui teiega ehk ükskord nõndasamati sünnib nagu tãna minuga, siis teie enam ei naera!“ — „Noh, mis sulle siis on sündinud, wist sa oled iseennast näinud; sest juba on kül; kui keegi sind näeb, siis ta enam ei naera!“ ütles kõrtsitüdruk, „juba sagedaste, kui sind ukse peal nägin, löppes mu naer.“ — „Aga hakkasid ommeti pea jälle naerma — ütles pitk Taniel — ja naera weel kui kaua sa tahad, Mari! Aga oleks see su wastu tulnud, keda mina nägin, siis su halp naermine löppeks üsna!“ — „Keda sa siis nägid, et ütle ommeti, juba hakkan kartma!“ — „Jah, Mari, kui igaüks teda enam kardaks ja tema eest hoiaks, kül see oleks hea! Kes teda kardab õigel ajal, selle üle ta wõimust ei saa ega wõi teda waewata, nagu tãna mind!“ ütles woorimees. — Taniel sa oled rumal, ehk mis on tãna sinuga? et räägi ommeti, mis on sinuga sündinud, kes on sind waewanud?“ wastas tüdruk kannatuseta. — „Kuri waim! — tema on mind waewanud!“ ütles Taniel natukese aja pärast madala hãälega. „Toho, sa wana sõge! —

ütles Mari — ega kuradit enam maailmas ei ole; teda ei ole keegi näinud, mispärast siis teda tarwis karta?“ — „Sina ja weel mõni teine räägib nõnda, — ütles Taniel — aga mis mina räägin, ei ole waletatud, see on tõsi, see on nõnda tãna sündinud! Kui ta aja tagant wäljatuli, arwasin esmalt kaa, et keegi üleannetu mind tahtis ehmatada, ja pidin piitsaga leikama. Aga, armas aeg, kül ta mulle pea teised mõtted pähä ajas, et aru sain, kes ta oli!“ Nõnda kõneles Taniel, ja pea jo käed langgesid jälle nagu wãsind maha.

Kõik kes toas olid, astusid nüüd ligemale ja himustasid, et ta kõik täieste pidi ülesrääkima. Seda naad nüüd jo mõistsid, et midagi oli sündinud, aga tahtsid kuulda, kuda lugu õiete olnud.

3. Mis Tanielile oli sündinud.

Taniel kostis: „Kui teie just tahate kuulda, siis tahan rääkida. See wõiks kaa mitmele suurt kasu tua! Kui eest otsast peale hakkan, siis lugu on nõnda: Nagu teate, on Paldiskis meri laewadele ammu lahti, et naad seal alati tulewad ja lähewad; aga Tallinna ligi naad weel ei saa. Nüüd on see kewadene aeg meile woorimeestele nagu leikuse aeg, sest mis laewaga Paldiskisse